

συνειδητά ΑΠΕΧΟΥΜΕ από τις εκλογές

Στις 7 Ιούλη καλούμαστε να συμμετάσχουμε στο εκλογικό πανηγύρι που παρουσιάζεται ως η "μεγάλη γιορτή της δημοκρατίας", με την πεποίθηση ότι μέσω της ψήφου θα δώσουμε λύση στα προβλήματα μας. Στις προεκλογικές περιόδους η εξαπάτηση και ο αποπροσανατολισμός της κοινής γνώμης φτάνει σε άλλα επίπεδα. Οι διαμορφωμένες από τα πάνω πολιτικές ατζέντες για ζητήματα που κατά βάση εξυπηρετούν τις επιδιώξεις κράτους και κεφαλαίου και όχι τις δικές μας ανάγκες συγκρούονται στο δημόσιο λόγο με τρόπους που υποτιμούν την νοημοσύνη μας, ενώ τα σχέδια λεηλασίας των ζώων μας επικυρώνονται μέσω της κάλπης για ακόμη μία τετραετία.

10 χρόνια μετά την τυπική έναρξη της κρίσης, αν κοιτάξει κάποιος τα πολιτικά προγράμματα των κομμάτων και τις μεταξύ τους αντιπαραθέσεις, θα καταλάβει ότι η εντεινόμενη υποτίμηση των ζώων μας θεωρείται κάτι δεδομένο μετά την επέλαση τριών μνημονίων και δεκάδων άλλων αντίστοιχων νομοθετικών διατάξεων. Κάτι για το οποίο πλέον δήθεν δεν έχει νόημα να συζητάμε. Για αυτό άλλωστε και η κουβέντα έχει μετατοπιστεί σε ζητήματα εθνικής κυριαρχίας και επεκτατισμού, θερμών επεισοδίων και μιας εντεινόμενης απειλής πολέμου. Ζητήματα μέσω των οποίων προσπαθούν να τονώσουν τα πατριωτικά και εθνικιστικά ένστικτα των εκμεταλλευομένων, ενώ παράλληλα φοβίζουν και αποπροσανατολίζουν από τον υπαρκτό ταξικό/κοινωνικό πόλεμο που μαινεται. Πλάι σε αυτά, επιχειρούν να μας πείσουν να ενστερνιστούμε το στόχο της προσέλκυσης επενδύσεων και της αύξησης των ρυθμών ανάπτυξης που θα κάνουν την Ελλάδα και πάλι δυνατή. Το οποίο όμως σημαίνει να σκύψουμε το κεφάλι στην ανάπτυξη (ακόμα και στη λεγόμενη 'δίκαιη ανάπτυξη'), δηλαδή στη λεηλασία της φύσης, στη κατασπατάληση φυσικών πόρων, στο ξεπούλημα, περίφραξη και εμπορευματοποίηση κάθε τετραγωνικού μέτρου ελεύθερης έκτασης, στους μισθούς ψίχουλα και στις εργασιακές συνθήκες γαλέρας προς όφελος πάντα των κερδών των ξένων και ντόπιων επενδυτών. Έτσι λοιπόν, για το καλό της οικονομίας, του έθνους και της Ελλάδας πρέπει να αποδεχτούμε την κατάσταση μας, να σιωπήσουμε στην κοροϊδία των επιδομάτων-χαρτζιλίκι, να ζήσουμε με λιγότερα-δουλεύοντας περισσότερο και εν τέλει να διαλέξουμε αυτούς με τον καλύτερο πατριωτικό ή εθνικιστικό λόγο, αυτούς που τάζουν με τον πιο θελκτικό μανδύα περισσότερη πειθαρχία, έλεγχο, τάξη και ασφάλεια.

Την τετραετία που μας πέρασε, ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνίας εναπόθεσε τις ελπίδες του στον ΣΥΡΙΖΑ, περιμένοντας ότι θα αλλάξουν τα πράγματα προς μια θετική κατεύθυνση. Σαν φυσική συνέχεια των προηγούμενων διαχειριστών του συστήματος (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, κυβέρνηση εθνικής ενότητας), η αριστερή διακυβέρνηση απέδειξε περίτρανα ότι δεν μπορεί να υπάρξει ουσιαστική αλλαγή μέσω της εκλογικής διαδικασίας και του κοινοβουλευτικού συστήματος. Έτσι, επιβεβαιώθηκε η ορθότητα της θέσης μας ως αναρχικοί, να αρνούμαστε να επιλέξουμε τους δυνάστες μας. Το παρουσιαζόμενο ως φιλολαϊκό πρόγραμμα πήγε περίπατο, μεταρρυθμίσεις σε πλήρη σύμπνοια με τους δανειστές, πολιτικοί ελιγμοί και ψέμματα (δημοψήφισμα), στρατηγικές συμφωνίες με κρατικές και διακρατικές πολεμικές μηχανές (ΝΑΤΟ, Ισραήλ), συγκυβέρνηση με τους ακροδεξιούς ΑΝΕΛ, καταστροφή της φύσης και υποβάθμιση της ζωής στο βωμό της ανάπτυξης (εξορύξεις χρυσού στη Χαλκιδική, υδρογονανθράκων στη δυτική Ελλάδα, master plan στη Δραπετσώνα), ξεπούλημα δημόσιας περιουσίας (πρώην αεροδρομίου Ελληνικού) συνέχιση της αντιμεταναστευτικής πολιτικής (λειτουργία κέντρων κράτησης μεταναστών), καταστολή κινηματικών δομών και καταλήψεων. Όλα αυτά μέσα σε ένα κλίμα κινηματικής νηνεμίας που ωφείλεται εν πολλοίς στην τακτική της αριστεράς για ενσωμάτωση και υπονόμηση των αγώνων με στόχο τη μετουσίωση τους σε εκλογική δύναμη. Τέλος, μέσα στο γενικότερο κλίμα πατριωτικής ανάτασης, ο ΣΥΡΙΖΑ χρησιμοποίησε όπου θεώρησε αναγκαίο εθνικιστική ρητορική, ώστε να κερδίσει κοινωνική αποδοχή προασπίζοντας παράλληλα τα συμφέροντα του ελληνικού κεφαλαίου στα Βαλκάνια και τις γύρω περιοχές. Παράλληλα και παρότι η Χ.Α. σταδιακά απαδιαρθρώνεται, ο εκφασισμός, ο εθνικισμός και ο ρατσισμός της ελληνικής κοινωνίας τονώθηκαν και συσπειρώθηκαν κάνοντας συλλαλητήρια, καταλήψεις σχολείων, επιθέσεις σε μετανάστες/τριες και κινηματικούς χώρους. Και όσο προφανώς βλέπουμε εχθρικά την δεξιά και

την ακροδεξιά με τις διαχρονικά αυταρχικές πολιτικές της ενάντια στα περισσότερα κομμάτια της κοινωνίας (κόσμο της εργασίας, μετανάστες/τριες, αγωνιζόμενους/ες, καταπιεσμένους/ες) άλλο τόσο δεν τρέφουμε καμία αυταπάτη για τους αριστερούς διαχειριστές που μας ζητάνε να τους ψηφίσουμε με τη λογική του 'μη χείρον βέλτιστον'.

Το κράτος όπως και όλες οι εξουσιαστικές δομές που το συνοδεύουν, έχει συνέχεια. Μέσω της εκλογικής διαδικασίας, η αστική δημοκρατία επιχειρεί να πάρει την τυπική έγκριση πίστης προς αυτή. Παράλληλα, αποτελεί θεσμό απόσπασης της συναίνεσής μας για την συνέχιση της εκμετάλλευσης και της υποτίμησης. Ο καπιταλισμός και ο κρατισμός εδραιώνονται εκ νέου μετά από κάθε εκλογική αναμέτρηση, μέσω της εναλλαγής πολιτικών αντιπροσώπων. Έτσι, τα σκληρά μέτρα που 'αναγκάζονται' οι τελευταίοι να εφαρμόσουν, νομιμοποιούνται θεσμικά και κοινωνικά. Εκτός αυτού, οι εκλογές ως 'ύψιστο δικαίωμα' των πολιτών ενός κράτους, προάγουν τη λογική της ανάθεσης, καλλιεργούν την απάθεια, την ιδιώτευση, τον ατομικισμό και την αποπολιτικοποίηση. Είναι ευχής έργον για τους εξουσιαστές όταν η κοινωνία αποφασίζει στις κάλπες κάθε 4 χρόνια και όχι στους δρόμους καθημερινά. Όταν εναποθέτει τις ελπίδες της στους ειδικούς της πολιτικής, περιμένει καρτερικά, συμβιβάζεται, απογοητεύεται, υπομένει και ξαναψηφίζει όποτε της υποδείξουν αυτοί. Η βαρβαρότητα της εξουσίας απαιτεί κοινωνική και ταξική ειρήνη για να εδραιωθεί αβίαστα. Στις κάλπες δεν υπάρχει καμία ελπίδα για τους εκμεταλλευόμενους.

Συνειδητά απέχουμε από την εκλογική διαδικασία. Δεν ψάχνουμε σωτήρες, ούτε αποδεχόμαστε να παίξουμε εμείς αυτό το ρόλο. Δεν αναθέτουμε τη διαχείριση των ζώων μας σε κανέναν. Ανεξάρτητα από το αποτέλεσμα των εκλογών, σπάμε τον φόβο που επιβάλλει η κυριαρχία και διαχέουν τα ΜΜΕ, ξεπερνάμε την απάθεια, ενισχύουμε τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες, καταλαμβάνουμε και πάλι τους δρόμους. Τις κοινωνικές εξελίξεις θα τις καθορίσουμε εμείς, οι εκμεταλλευόμενοι και καταπιεσμένοι αυτού του κόσμου εμπιστευόμενοι/ες τις δικές μας δυνάμεις, θέτοντας σε εφαρμογή τα προτάγματα της αντίστασης, της ρήξης, της αλληλεγγύης, της αυτοοργάνωσης, της αντιεταρχίας και της αυτοδιεύθυνσης. Ενεργοποιούμαστε και επαναστασιοποιούμε τους χώρους που ζούμε και αναπνέουμε, για όλα τα ζητήματα που επηρεάζουν τις ζωές μας. Συλλογικοποιούμαστε σε στέκια, καταλήψεις, συνελεύσεις γειτονιάς, πολιτικές συλλογικότητες και σωματεία βάσης/εργατικές συνελεύσεις και άλλα αυτοοργανωμένα εγχειρήματα.

**Ο καπιταλισμός δεν διορθώνεται, δεν εξανθρωπίζεται παρά μόνο καταστρέφεται.
Ο δρόμος για την κοινωνική απελευθέρωση δεν περνάει μέσα από τις κάλπες αλλά μέσα από τους αδιαμεσολάβητους και αντισυστημικούς αγώνες, την όξυνση της σύγκρουσης με κράτος, κεφάλαιο και φασιστικές εφεδρείες, τις μικρές και μεγάλες ξεγέρσεις.
Σε αυτό το δρόμο καλούμε κάθε εκμεταλλευόμενο/η και καταπιεσμένο/η αυτού του κόσμου.**

